

Sv. Cyprián, Z traktátu „O modlitbě Páně“

Máme se modlit nejen slovy, ale i skutky

Co je na tom divného, milovaní bratři, že nás Bůh naučil právě takové modlitbě? A že jako náš učitel shrnul všechny naše prosby do několika spasitelných vět? Už dávno to přece předpověděl prorok Izaiáš, když plný Ducha svatého mluvil o Boží velebnosti a lásce: *Slovo dokoná a zkrátí ve spravedlnosti, praví, neboť Bůh rychle provede na celé zemi, co řekl.* Neboť když náš Pán Ježíš Kristus přišel jako Boží Slovo pro všechny, chtěl shromáždit učené i neučené a dát spasitelné přikázání všem bez rozdílu pohlaví a věku; proto vytvořil skvělý souhrn svých přikázání, aby se paměť těch, kdo se učí nebeské nauce, nemusela namáhat, ale aby se rychle naučili tomu, co je nezbytné k prosté víře.

A tak, když učil, co je věčný život, se vznešenou a božskou stručností vyjádřil tajemství života slovy: *Věčný život je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.* Stejně, když vybíral ze Zákona a Proroků první a největší přikázání, říká: *Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou silou. To je první přikázání, druhé je podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci.* A jinde: *Co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon a Proroci.*

Avšak Pán nás učil se modlit nejen slovy, ale i skutky: sám se přece často vroucně modlil a svědectvím svého příkladu ukazoval, co máme dělat, jak stojí v Písmu: *Uchyloval se na opuštěná místa a tam se modlil.* A jinde: *Vyšel na horu, aby se modlil, a celou noc strávil v modlitbě s Bohem.*

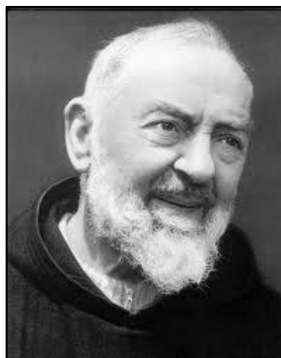
Ale Pán se nemodlil a neprosil za sebe. – Vždyť proč by také prosil za sebe, když byl bez viny? Modlil se ovšem za naše provinění, jak sám prohlašuje, když říká Petrovi: *Satan si vyžádal, aby vás směl protřít jako pšenici; ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla.* A později prosí Otce za všechny lidi, když praví: *Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás.*

Tak veliká je Boží dobrota a láska: Bůh chce naši spásu a nespokojuje se s tím, že nás vykoupil svou krví, ale ještě za nás také prosí. A všimněte si, po čem toužil, když se za nás modlil: abychom setrvali v jednotě tak, jak jsou jedno Otec a Syn.

Svatý Pio z Pietrelciny

V září letošního roku pořádáme ve spolupráci s Cestovní kanceláří Palomino a s farností Týn nad Vltavou poutní zájezd do italského San Giovanni Rotondo, místa působení františkánského řeholníka sv. O.Pia.

V nejbližších Farních listech chceme všem čtenářům přiblížit život a dílo tohoto světce.

Sv. Pio z Pietrelciny, občanským jménem František Forgione, se narodil v rolnické rodině v jižní Itálii, jeho rodiče vlastnili necelý hektar půdy asi hodinu cesty od vsi Pietrelcina. Grazio a Maria Giuseppina De Nunzio měli celkem osm dětí. František, který se narodil dne 25.května roku 1887, byl jejich čtvrté dítě. Dva jeho starší

bratři a nejmladší bratr Mario zemřeli v útlém věku. Forgioneovi nebyli úplně chudí, ale nezbytnou lékařskou péči ani studia svým dětem poskytnout nemohli. Půda, rodina a náboženství: na těchto třech pilířích spočíval život v Pietrelcině. Víra venkovanů byla prostá, avšak horlivá. Františkovo duchovní povolání se vyvíjelo zcela prostě, žádné mimořádné události s ním spojeny nebyly. Byl poslušné a klidné dítě, rád chodil do kostela a účastnil se náboženských obřadů. Jak jen mohl, zastavil se v kostele Panny Marie Andělské, v kapli svaté Anny, kde byly uloženy ostatky papeže Pia I. (140-155). František se rád stýkal s mladým kapucínem, který do Pietrelciny často docházel, a tato setkání spolu s františkánskou zbožností jeho matky v něm probudily touhu „stát se bratrem“ jako „ten vousatý kněz“. Rodiče vzali jeho přání vážně a to málo peněz, co měli, vynaložili na chlapcovu vzdělání, jež bylo svěřeno jednomu místnímu knězi.

Dne 6.ledna roku 1903 byl František přijat do kláštera v Morcone a po ukončení noviciátu byl poslán do kláštera v Sant'Elia v Pianisi. Věčné sliby složil v lednu roku 1907 a na kněze byl vysvěcen dne 10. srpna roku 1910. Kvůli jeho nepevnému zdraví představení rozhodli, aby mladý kněz zatím nežil se spolubratry v klášteře, a poslali ho do Pietrelciny. Tam prožil otec Pio šest let a po jejich uplynutí byl poslán do provincie Foggia do San Giovanni Rotondo.

Léta mládí vyplněná studiem, noviciátem a přípravou na kněžské povolání nebyla pro bratra Pia právě snadná. Měl zdravotní problémy a množila se kolem něho zvláštní znamení. Zvláštní sny a vize, plné podivných symbolů, předjímaly to, čím měl být vyplněn celý jeho další život. Víme o nich díky bohaté korespondenci, kterou Pio vedl se svým duchovním vůdcem a zpovědníkem, dokud mu nebyl v roce 1922 veškerý písemný styk zakázán. Jde o stovky dopisů, z nichž všechny byly již zveřejněny. Pio v nich líčí svůj boj s ďáblem, „Modrovousem“, se kterým se několikrát fyzicky střetl. Povzbuzením pro něj byla zjevení Ježíše a jeho Matky. Mladý Pio se o těchto záležitostech nešířil a nechtěl se jimi. Po celý život ho provázela určitá bázeň a pocit, že se pro duchovní dobrodružství, v jehož středu se ocitl, vlastně vůbec nehodí. Tyto stránky jeho duchovního života známe jen díky jeho dopisům a nepřímým svědectvím

(ze: *Svatí na každý den, Karmelitánské nakladatelství 2010*)